

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

brugsvarer i frihandelsområdet skal afvikles på samme måde som i Romtraktaten, d. v. s. over en periode på højst 15 år. Da det må anses for at være en betingelse, at Storbritannien får mulighed for at bevare visse toldpræferencer over for det britiske statssamfund i øvrigt, har man fra dansk side foreslået, at der på dette punkt gives Storbritannien en begrænset særstilling. En afvikling af told og indførselsrestriktioner kan dog næppe gennemføres, uden at der i hvert fald i en overgangsperiode levnes landene visse muligheder for at afbøde særlig følelige virkninger af, at beskyttelsen gradvis bortfalder. Man har fra dansk side erklæret sig rede til at acceptere, at der inden for frihandelsområdet åbnes mulighed for at benytte de seks' såkaldte andre beskyttelsesmidler, særlig det såkaldte minimumsprisystem.

Vi udelukker heller ikke anvendelsen af andre former for beskyttelsesforanstaltninger. Jeg tænker her navnlig på det forhold, at de britiske landmænd hovedsagelig får deres beskyttelse over for udlandet i form af statssubsidier med garanterede priser på de forskellige produkter. Det er imidlertid nødvendigt, at alle former for beskyttelsesforanstaltninger, hvad enten de har karakteren af minimumsprisordninger eller statssubsidier eller anden beskyttelse, bringes ind under en fælles europæisk kontrol, at de bedømmes efter en fælles målestok, og at man sigter mod gradvis at nedbringe beskyttelsesvirkningen, uanset hvilke metoder der anvendes. På denne måde skulle der opnås en gradvis reduktion af protektionismen og en gradvis åbning af markederne for en voksende handel med landbrugsprodukter.

Dette er de hovedtænker, vi fra dansk side har fremført. Efter vor mening er der heri taget tilbørligt hensyn til de modstående interesser. På den ene side er der taget hensyn til de seks, sådan at de seks skulle have mulighed for at bevare strukturen i den landbrugsordning, de efter så langvarige og vanskelige drøftelser er nået frem til som den for deres vedkommende eneste praktisk mulige. På den anden side er der taget hensyn også til England og de engelske særinteresser, dels ved en vis mulighed for at opretholde dele af præfe-

rencestillingen over for Commonwealth, dels i, at forslaget medtager subsidierne, ganske vist under en form, der sigter mod en gradvis nedbringelse af dem.

De seks lande er endnu ikke nået frem til en udformning af deres synspunkter med hensyn til indholdet af frihandelsområdets landbrugsordning; men de seks lande har på samme måde som Danmark i almindelighed givet udtryk for, at de britiske forslag er utilstrækkelige. Det er mit indtryk, at der blandt de seks er nuancer i opfattelsen af, hvordan landbrugsordningen i frihandelsområdet skal opfattes og skal udformes. De kommende uger vil antagelig se fremlæggelsen af nye forslag på dette område, og det forekommer mig ikke tilrådeligt på forhandlingernes nuværende stadium at gisne om deres udfald.

Det forhold, at landbrugsprodukterne som oftest har været den del af disse problemer, der i den offentlige debat herhjemme har tiltrukket sig størst opmærksomhed, betyder ikke, at de europæiske markedsplaner ikke rejser problemer for de øvrige erhverv. Det gør de, og ikke mindst for industrien. Under forhandlingerne om frihandelsområdet er man gået ud fra, at told og kvantitative restriktioner for industrivarer skulle afvikles definitivt i løbet af overgangsperioden på de 15 år. Denne afvikling af industribeskyttelsen kan frembyde særlige problemer for Danmark, ikke fordi vi har beskyttet vor industri stærkere end andre lande — vi har tværtimod ydet dansk industri en mindre beskyttelse — men fordi vi har anvendt andre midler end udlandet. Vi har kun anvendt toldbeskyttelse i ringe grad og direkte importregulering i noget højere grad. Dette kan frembyde særlige danske industriproblemer, som det må være vor opgave at opnå mulighed for en særlig hensyntagen til.

Blandt de vigtigste betingelser for tilfredsstillende konkurrencevilkår er, at der åbnes lige adgang for industrien til råvarerne. Det er i vidt omfang praksis i de råvareproducerende lande at sælge råvarerne, især kul og stål, til særlig gunstige priser til de indenlandske forbrugere. Dansk industri har i kraft af denne praksis i visse lange perioder måttet betale store overpriser til skade for vor konkurrenceevne. Det er det danske standpunkt, at sådanne dobbelt-